

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι,
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι

Χίλια όκτακόσια όγδοήντα πέντε,
τό Κουβέρνο πάει πρώμα με πονέντε.

'Ο 'Ρωμυός την εβδομάδα — μόνο μία φορά θά βγαίνη,
κι' όταν έχω έξουνάδα — κι' όποτε μοθ κατεβαίνει.
Συνδρομητάς δέν δέχομαι — γιατί δέν τούς άνέχομαι,
Κι' όσα φύλλα κι' άν κρατήσ — δέν παρνάς συνδρομητής.

Δέν θά έχουμε τεφτέρια — όπως πριν και νταραβέρια
Γράμματα και πληρωμαί — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές' σ' όν φόρων την άντάρα — κι' ό 'Ρωμυός μας μία δεκάρα
Κι' ός την δίνη όποιος θέλει — είδ' άλλέως δέν μας μέλει.

Τού Νοεμβρίου σήμερα έννάτη,
κι' ό βροχιεύς μας ήλθε 'στό Παλάτ..

'Εννεήντα τέσσαρα νούμερο μετρούμε,
κι' όλο μουφλουζεύομε και μοιρολογούμε.

Κι' έγώ εις τόν Μιλάνο
όλίγους στίχους κάνω.

Χαίρε, μεγάλη βασιλιά και νικητή Μιλάνο...
άφίνεις τά παλάτια σου και τώμικρό σου ταίρι,
'στό φτερωτό σου άλογο τεντόνεσαι άπάνω,
και τά βουνά σου δρασκελάς με τό σπαθί 'στό χέρι,
και δέν σε φθάνει, βασιλιά, 'στό γρήγορό σου διάβα
τό κύμα του Δουνάδως, τό κύμα του Μοράβα.

Και ξέρεις ποιοί καθίσανε και 'στό 'δικό σου θρόνο,
κι' άκουσες γέροντα βροκό τά γίδια του σάν βόσκη
'στη Γούσλα τη μονόχορδη να τραγουδά με πόνο
καιρούς του Μάρκου Κράλσεβιτς, του Δούσαν, του Μιλόσκη,
που δέν τούς έκοβε σπαθί, δέν τούς 'τρυπούσε σφαίρα,
και μ' άλογα τής άστραπής έοχίζαν τήν άέρα.

Χαριτωμένος βασιλιάς και ζηλευτός άλήθεια...
Σέρβος και ου, άπόγονος γενναίων Γοσποδάρων,
εδιάδασες του τόπου σου τά πρώτα παραμύθια,
κι' έζήλεψες τούς νικητάς Δα ήδων Γενιτοσάρων.
Σέρβος και ου 'Οβρένοβιτς άπ' τά μικρά σου χρόνια
με τής γλυκειάς πατρίδας σου 'μεγάλωσες τά χρόνια.

Αυτά τά λέει κι' ό παππούς ν' άκούνε τά έγγόνα...
γι' αυτό και ου, 'Οβρένοβιτς, πολεμιστής έβγήκες,
γιατί άλήθεια λαχταράς και θέλεις σ' άλλα χρόνια
να τραγουδήσ η βροσός κι' τής 'δικαίς σου νίκαις.
Και σάν δακρύζη ό παππούς για νεγάτα περασμένα,
'στά τόσα παραμύθια του να λέη και για σένα.

Κι' είδες τής Βίλαις τής ξανθαις, τής μάγισσαις εκείναις,
που τά λυμένα τους μαλλιά βουτούν 'σόν καταρράκτη,
που σ' όποιο μέρος φαίνονται σκερπούν χρυσαίς άκτίναις,
και τό μετάξι πλέκουνε μ' όλόχρυσο άδράκτι.
Πού κάθε Σέρβου βασιλιά την κούνα τριγυρίζουν,
και στέμματ' άνθοστόλιστα και δόξαις του χαρίζουν.

Πέτα, λεβέντη βασιλιά, μαζί με τό στρατό σου,
σε περιμένουν 'στό βουνό τής Γούσλας τά τραγούδια,
στεφάνια νίκης και τιμής σου πλέκει ό λαός σου,
σε καρτερούν κι' η μάγισσαις με του άγρου λουλούδια.
Και τό πανώρη ταίρι σου σε κάθε ήλιου δούσι
στεφανωμένο μέτωπο προσμένει να φιλήσ.

Κι' είδες κι' εκείνον τόν θεό του έρωτος 'Ραδίσια
ώσάν τόν ήλιο έμμορφο να φαίνεται 'μπροστά τους,
να παιζή με τών μαγισσών τά κάλλη τά περίσσια,
και με τής νόχτας τής δροσισαις να ραίνη τά μαλλιά τους.
Κι' είδες Νεράιδες γύρω σου με ρόδα και καλάμια
να κρέδωνται 'στης λαγκαδιαίς, 'στά δάση, 'στά ποτάμια.

Εότυχιμένος ό λαός, που 'στό φτωχό του θρόνο
καθίζει τέτοιος βασιλιάς 'στη γη του γεννημένος,
πουχει τη δάφνη του λαού για όνειρό του μόνο
και είναι με του τόπου του τό γάλα ποτισμένος.
Μονάχα τέτοιος βασιλιάς κρεμά σπαθί 'στη μέση
και τρέχει για τό έθνος του μέσ' 'στη φωτιά να πέση.

